

Projekt

**UCHWAŁA NR .....
RADY MIASTA KOŁOBRZEG**

z dnia ..... 2014 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działania Prezydenta Miasta Kołobrzeg.

Na podstawie art.229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz. 267, z późn.zm.) oraz art.18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r., poz. 594, z późn.zm.) **Rada Miasta Kołobrzeg uchwala, co następuje:**

§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę Pani ..... na działania Prezydenta Miasta Kołobrzeg w zakresie poboru opłaty uzdrowiskowej w szpitalach uzdrowiskowych w Kołobrzegu.

§ 2. Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skargi oraz pouczenie wynikające z treści art.239 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego zawiera załącznik do uchwały.

§ 3. Upoważnia się Przewodniczącą Rady Miasta Kołobrzeg do przesłania skarżącej niniejszej uchwały.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Komisji Prawa,
Porządku Publicznego
i Spraw Obywatelskich

Artur Mikołajek

Załącznik do Uchwały Nr .....
Rady Miasta Kołobrzeg
z dnia.....2014 r.

Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skargi

Zgodnie z § 53 pkt 4 lit.g) Statutu Miasta Kołobrzeg rozpatrzeniem skargi zajmowała się Komisja Prawa, Porządku Publicznego i Spraw Obywatelskich Rady Miasta Kołobrzeg na posiedzeniu w dniu 17.09.2014 r. Po dokonaniu analizy dokumentów Komisja ustaliła następujący stan faktyczny i prawny:

Stan faktyczny:

Pismem znak: BI.0562.24JW.2014 z dnia 22 sierpnia 2014 r. Regionalna Izba Obrachunkowa w Szczecinie przesłała do Rady Miasta Kołobrzeg skargę Pani ..... z dnia 14 sierpnia 2014 r. dotyczącą poboru opłaty uzdrowskiej w szpitalach uzdrowskich w Kołobrzegu.

Prezydent Miasta pismem znak: WE.3135.1.45.2014.Vi z dnia 26 sierpnia 2014 r. udzielił odpowiedzi skarżącej na pismo z dnia 14 sierpnia 2014 r. w sprawie wydania decyzji administracyjnej obligującej do zapłaty uzdrowskiej, wyjaśniając jednocześnie zasady funkcjonowania opłaty uzdrowskiej.

Ustosunkowując się do skargi pismem z dnia 09 września 2014 r. skierowanym do Przewodniczącego Rady Miasta Kołobrzeg, Prezydent złożył wyjaśnienia do zarzutów przedstawionych w skardze.

Zarzuty dotyczące działań Prezydenta Miasta przedstawione w skardze dotyczą przekroczenia kompetencji w zakresie podjętych działań związanych z poborem opłaty uzdrowskiej od osoby fizycznej przebywającej w szpitalu uzdrowskim.

Stan prawny:

Podstawę prawną poboru opłaty uzdrowskiej w Kołobrzegu stanowi ustawa z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 849).

Artykuł 17 ust. 1a przytoczonej ustawy wskazuje, że „opłata uzdrowska pobierana jest od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w celach zdrowotnych, turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych w miejscowościach znajdujących się na obszarach, którym nadano status uzdrowska na zasadach określonych w ustawie z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie uzdrowskim, uzdrowskach i obszarach ochrony uzdrowskiej oraz o gminach uzdrowskich (Dz. U. z 2012 r. poz. 651, z późn.zm.), za każdy dzień pobytu w takich miejscowościach”.

Z kolei art. 17 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wskazuje, że „opłaty uzdrowskiej nie pobiera się:

- 1) pod warunkiem wzajemności – od członków personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) od osób przebywających w szpitalach,
- 3) od osób niewidomych i ich przewodników,
- 4) od podatników podatku od nieruchomości z tytułu posiadania domów letniskowych położonych w miejscowościach, w których pobiera się opłatę uzdrowską,
- 5) od zorganizowanych grup dzieci i młodzieży szkolnej”.

Odnosząc się do punktu 2 należy podkreślić, że pobyt w szpitalu uzdrowiskowym nie wyczerpuje przesłanki zwolnienia dla osób przebywających w szpitalach. Dokonując porównania pojęć „szpitala” i „szpitala uzdrowiskowego” nasuwają się wnioski, że oba terminy różnią się od siebie, gdyż mają inną treść, inne formy organizacyjne i prawne podstawy ustrojowe.

Definicja „szpitala” unormowana w art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 217, z późn.zm.) brzmi następująco: „szpital – przedsiębiorstwo podmiotu leczniczego, w którym podmiot ten wykonuje działalność leczniczą w rodzaju świadczenia szpitalne;”.

Cechą charakterystyczną i wyróżniającą „szpital” jest wykonywanie działalności leczniczej w rodzaju świadczenia szpitalne zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 11 ustawy o działalności leczniczej jako „wykonywane całą dobę kompleksowe świadczenia zdrowotne polegające na diagnozowaniu, leczeniu, pielęgnacji i rehabilitacji, które nie mogą być realizowane w ramach innych stacjonarnych i całodobowych świadczeń zdrowotnych lub ambulatoryjnych świadczeń zdrowotnych; świadczeniami szpitalnymi są także świadczenia udzielane z zamiarem zakończenia ich udzielania w okresie nieprzekraczającym 24 godzin”.

Z kolei „szpital uzdrowiskowy”, to jedna z form zakładu lecznictwa uzdrowiskowego, zdefiniowany w art. 2 pkt 10 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych jako „przedsiębiorstwo podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju ambulatoryjne lub stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, działające na obszarze uzdrowiska, utworzone w celu udzielania świadczeń zdrowotnych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego albo rehabilitacji uzdrowiskowej, w ramach kierunków leczniczych i przeciwwskazań ustalonych dla danego uzdrowiska, w szczególności wykorzystujących warunki naturalne uzdrowiska przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych”.

W zakresie działalności leczniczej wykonywanej przez zakład lecznictwa uzdrowiskowego, czyli m.in. „szpital uzdrowiskowy”, nie ma świadczeń szpitalnych. Są natomiast odrębnie zdefiniowane w ustawie o działalności leczniczej w art. 2 ust. 1 pkt 12 stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne inne niż świadczenia szpitalne: świadczenia opiekuńcze, pielęgnacyjne, paliatywne, hospicyjne, świadczenia z zakresu opieki długoterminowej, rehabilitacji leczniczej, leczenia uzależnień, psychiatrycznej opieki zdrowotnej oraz lecznictwa uzdrowiskowego, udzielane pacjentom, których stan zdrowia wymaga udzielania całodobowych lub całodziennych świadczeń zdrowotnych w odpowiednio urządzonych, stałych pomieszczeniach.

Pamiętać należy, że szpital uzdrowiskowy to tylko jedna z nazw zakładu lecznictwa uzdrowiskowego. Takim samym, jak szpital uzdrowiskowy zakładem lecznictwa uzdrowiskowego są „sanatoria uzdrowiskowe”, „przychodnie uzdrowiskowe” czy „zakłady przyrodolecznicze”. Szpital uzdrowiskowy nie posiada własnej definicji wyróżniającej go spośród innych form zakładów lecznictwa uzdrowiskowego. Gdyby zatem przyjąć, że w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych ustawodawca pod pojęciem szpital rozumie także szpital uzdrowiskowy, to biorąc pod uwagę definicję szpitala uzdrowiskowego jako zakładu lecznictwa uzdrowiskowego, należałoby przyjąć, że z opłaty uzdrowiskowej powinny być zwolnione również osoby przebywające w sanatoriach czy zakładach przyrodoleczniczych, gdyż w tych placówkach udzielane są takie same świadczenia.

Należy zwrócić także uwagę na pierwotne brzmienie art. 17 ust. 2 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, który wskazywał, że opłaty nie pobiera się od osób przebywających w szpitalach lub zakładach uzdrowiskowych oraz sanatoriach. W momencie wprowadzania w życie ustawy obowiązywało rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 21 sierpnia 1967 roku w sprawie typowych rodzajów zakładów i urzędzeń lecznictwa uzdrowiskowego. W myśl § 1 ust. 1 rozporządzenia „zakładami lecznictwa uzdrowiskowego są:

- 1) przychodnie uzdrowiskowe,
- 2) uzdrowiskowe zakłady przyrodolecznicze,
- 3) prewentoria uzdrowiskowe,
- 4) sanatoria uzdrowiskowe,
- 5) szpitale uzdrowiskowe”.

Wynika z tego, że ustawodawca wprowadzając zwolnienie od ówczesnej opłaty miejscowej, a obecnie uzdrowiskowej, nie uważał, że zakład lecznictwa uzdrowiskowego (czyli m.in. szpital uzdrowiskowy) to szpital, ponieważ wyróżnił szpitale, zakłady uzdrowiskowe i sanatoria. Zapis art. 17 ust. 2 pkt 2 został zmieniony w 2003 roku ustawą z dnia 30 października 2002 roku o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw i od tamtej pory do chwili obecnej brzmi: „opłaty uzdrowiskowej nie pobiera się (...) 2) od osób przebywających w szpitalach”. W uzasadnieniu projektu ustawy wskazano: „(...) ze względu na zasadę równości opodatkowania, ograniczono zakres wyłączeń od tej opłaty. Proponowana regulacja stanowi realizację założeń programu wspierania rozwoju gmin uzdrowiskowych”.

Stanowisko tożsame ze stanowiskiem Prezydenta Miasta Kołobrzeg prezentuje Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie. W swych orzeczeniach akcentuje, że pojęcie szpital nie jest takie same jak definicja szpitala uzdrowiskowego, a co za tym idzie zwolnienie wynikające z art. 17 ust. 2 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie ma zastosowania do osób przebywających w szpitalach uzdrowiskowych. W dniu 14 marca 2013 r. został wydany wyrok przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie (sygn. akt I SA/Sz 921/12), w którym Sąd uznał, że osoby przebywające w szpitalach uzdrowiskowych są zwolnione z opłaty uzdrowiskowej. Wyrok ten nie jest prawomocny, gdyż w dniu 30.04.2013r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie złożyło skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Skarga kasacyjna nie została jeszcze rozpatrzona. W przypadku zaprezentowania w wyroku przez Naczelnego Sądu Administracyjnego odmiennego stanowiska niż przyjmowane do tej pory przez organ podatkowy, Prezydent Miasta Kołobrzeg dostosuje zasady poboru opłaty uzdrowiskowej od osób przebywających w szpitalach uzdrowiskowych do wykładni przepisu przyjętej przez ten Sąd.

Analizując stan prawny odnośnie zarzutu przekroczenia przez Prezydenta Miasta kompetencji w zakresie podjętych działań związanych z poborem opłaty uzdrowiskowej od osoby fizycznej przebywającej w szpitalu uzdrowiskowym, należy uznać skargę na działania Prezydenta Miasta Kołobrzeg za bezzasadną.

Zgodnie z art. 239 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w przypadku, gdy skarga w wyniku jej rozpatrzenia została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.

Przewodniczący
Komisji Prawa,
Porządku Publicznego
i Spraw Obywatelskich

Artur Mikołajek